

از فاطمه پیرس

حضرت علی (ع) هنگام تدفین فاطمه (س) از ستم های مردم زمان خود شکوه کرد و خطاب به پیامبر (ص) عرضه داشت: دختری به زودی تو را آگاه خواهد کرد که امت چگونه در ستمکاری بر دخت رسول اجتماع کردند.

حضرت علی (ع) هنگام تدفین فاطمه (س) از ستم های مردم زمان خود شکوه کرد و خطاب به پیامبر (ص) عرضه داشت: دختری به زودی تو را آگاه خواهد کرد که امت چگونه در ستمکاری بر دخت رسول اجتماع کردند.

امروز سیزدهم جمادی الاول مصادف با سالروز شهادت حضرت فاطمه زهرا (س) مستند به روایتی است که آن حضرت فقط 75 روز پس از رحلت پیامبر خدا (ص) در این دنیای فانی زندگی کرد.

نام مبارک آن حضرت، فاطمه (س) است و القابی همچون زهرا، صدیقه، طاهره، مبارکه، بتول، راضیه و مرضیه برای بانوی دو سرا ذکر شده است.

زهرا به معنای درخشنده است و از امام صادق (ع) روایت شده که چون دختر پیامبر در محرابش می ایستاد و مشغول عبادت می شد، نورش برای اهل آسمان می درخشید؛ همانگونه که نور ستارگان برای اهل زمین می درخشد.

حضرت زهرا (س) در بیستم جمادی الثانی سال پنجم بعثت به دنیا آمد و کودکی 2 ساله بود که واقعه تلخ شعب ابی طالب را تجربه کرد. مشرکان مکه هر گونه معاشرت و رفت و آمدی را با پیامبر و یارانش ممنوع کرده بودند و حتی به مسلمانان آذوقه هم نمی فروختند و عرصه را آنچنان تنگ کردند که مسلمانان از مکه خارج شده و در دره شعب ابوطالب پناه گرفتند.

سکونت اجباری در شعب ابوطالب سه سال طول کشید و فاطمه زهرا (س) در تمام سختی ها و گرفتاری ها، همراه پدر و شریک سختی های او بود و به فاصله ای اندک از پایان محاصره شعب ابوطالب، عموی پیامبر و خدیجه، همسر او وفات یافتند و به این ترتیب فاطمه (س) در پنج سالگی مادر خود را از دست داد.

رسول خدا (ص) بعد از هجرت به مدینه با ام سلمه ازدواج کرد و سرپرستی و تربیت فاطمه (س) را به او سپرد ولی فاطمه نوری الهی بود که خود به دیگران نور می بخشید.

ام سلمه می گوید: به خدا قسم من از او ادب می آموختم و او را نیازی به آموختن آداب از من نبود و همه چیز را بهتر از من و دیگران می دانست.

حضرت فاطمه (س) در سال دوم هجری و در سن 9 سالگی به عقد حضرت علی (ع) درآمدند و حاصل این وصلت آسمانی چهار فرزند با نام های امام حسن (ع)، امام حسین (ع)، حضرت زینب (س) و حضرت ام کلثوم بود.

سراسر زندگی بانوی اسلام تحت تاثیر فشارها و جنگ ها و توطئه های دشمنان بر ضد اسلام و پیامبر بود اما با رحلت پیامبر (ص) فراق و جدایی دردناک از پدر از یک سو و مظلومیت غم انگیز و جانکاه همسرش امیرمومنان علی (ع) از سوی دیگر قلب و روح پاک ایشان را سخت می آزد.

هرچند زندگی فاطمه زهرا (س) پس از رحلت رسول خدا (ص) همان گونه که خود آرزو داشت، طولانی نشد و تنها چند ماه بعد در جوار قرب پروردگار به دیدار پدر شتافت؛ ولی در همین مدت از هرگونه فداکاری و ایثار در حق امیرمومنان (ع) و دفاع از اسلام فروگذاری نکرد و با تمام وجود به دفاع از حریم قدس علوی و حمایت از جانشینی برحق حضرت علی (ع) پرداخت.

حضرت زهرا (س) در این فضای مسموم و پر از فتنه، در چهره یک زن مسلمان مسوول در برابر رخدادهای جامعه اسلامی، وارد میدان شد و با اتخاذ موثرترین شیوه های مبارزاتی و با رسوا ساختن امیال و نیات واقعی منافقان به رسالت الهی خویش عمل کرد.

هنگامی که دختر رسول خدا (ص) پس از وفات پدر، نشانه های انحراف را در امت اسلامی مشاهده کرد، از پا ننشست و در

مقابل کجروی ها و برداشت های ناصحیح از دین ایستاد و فداکاری کرد و خطبه فدکیه یکی از تابلوهای دفاعی آن حضرت در مقابل این کجروی ها بود که درس جامعی از معارف اسلامی در آن وجود دارد.

فاطمه زهرا(س) در این خطبه شرایط جامعه اسلامی بعد از رحلت رسول اکرم(ص) را مطرح کرده و ضمن معرفی قرآن و فلسفه احکام دینی، گروه انصار یعنی کسانی که در مدینه پیامبر(ص) را یاری کردند، مورد خطاب قرار داده و فرمودند امروز مصداق یاری پیامبر در یاری فرزند اوست ولی شما او را یاری نمی کنید.

آن حضرت از سکوت مردم زمان خود شکایت داشتند و شرایط جامعه را نیز بسیار حساس دیدند و با خواندن این خطبه مشخص می شود که فقط موضوع فدک مطرح نبوده، بلکه جریان جاهلی تلاش می کرد تا با ظاهر اسلامی، ریشه تعالیم پیامبر(ص) را از بین ببرد.

ظلم و ستم هایی که پس از رحلت پیامبر بر فاطمه و خاندانش روا شده بود، بانوی اسلام را بر آن داشت تا از حضرت علی (ع) بخواهد که پس از وفاتش، او را شبانه به خاک بسپارد و ترتیبی دهد تا کسانی که در حق او ستم روا داشتند، در مراسم تدفین و نماز خواندن او حاضر نباشند.

سرانجام آن حضرت به روایتی در سیزدهم جمادی الاول یعنی 75 روز بعد از رحلت پیامبر اکرم(ص) به سوی ابدیت پرواز کردند و در جوار حضرت حق آرامشی ابدی یافتند.

خبر شهادت دردانه رسول خدا(ص) مدینه را غرق در ماتم و عزا کرد و هنگامی که مردم مدینه برای عرض تسلیت به حضرت علی(ع) و فرزندان خردسال آن حضرت در خانه کوچک امیرمومنان حاضر شدند، امام علی(ع) بنا بر وصیت همسر فداکار خود، شخصا پیکر مطهر ایشان را غسل و به دور از چشم مردم، در محلی نامعلوم به خاک سپرد.

امیرمومنان در هنگام دفن همسر و تنها یاور خود با پیامبر(ص) نجوا کرد و از ستم های مردم شکوه نمود و از آن حضرت خواست که ستم های امتش را از دخترش بپرسد.

سخنان حضرت علی(ع) در هنگام دفن حضرت زهرا(س) در خطبه 202 نهج البلاغه آمده است. امیرمومنان در ابتدای این خطبه فرمود: سلام بر تو ای رسول خدا (ص)، سلامی از طرف من و دختری که هم اکنون در جوارت فرود آمده و شتابان به شما رسیده است.

ای پیامبر خدا، صبر و بردباری من با از دست دادن فاطمه کم شده و توان خویشنداری ندارم اما برای من که سختی جدایی تو را دیده و سنگینی مصیبت تو را کشیدم، شکیبایی ممکن است.

این من بودم که با دست خود تو را در میان قبر نهادم و هنگام رحلت، جان گرمی تو میان سینه و گردنم پرواز کرد. فانا لله و انا الیه راجعون. پس امانتی که به من سپرده بودی برگردانده شد و به صاحبش رسید. از این پس اندوه من جاودانه، و شب هایم، شب زنده داری است تا آن روز که خدا خانه زندگی تو را برای من برگزیند.

به زودی دختری تو را آگاه خواهد ساخت که امت تو چگونه در ستمکاری بر او اجتماع کردند، از فاطمه بپرس و احوال اندوهناک ما را از او خبر گیر که هنوز روزگاری سپری نشده و یاد تو فراموش نشده است.